

szíнем elé, ha Solymárról
hoztok egy füttyülő csókát!
Punktum! Lezártuk a mókát!

LEGÉNY *(Hamiskásan)* Bölcs ítélet! De, instállom,
ki hiszi el ezt Solymáron?

MÁTYÁS *(Nagylelkű)* Írásba is adom! *(Ír a fiú hátán.)*

LEGÉNY *(Mohón)* Felség!
Pecsétet rá! Hármat!

MÁTYÁS *(Átadja)* Tessék!
(Olvassa) Füttyös csóka nélkül mától
nem jöhet senki Solymárról
hozzám.

LEGÉNY *(Elégedetten elteszi, huncutul ravaszkodik)*
Rendben! – Bár sajnálom:
nem látlak többé, királyom.

MÁTYÁS *(Kegyesen)* Mért ne? – Te kísérd az adót, –
az újat és elmaradót –
föl Budára.

LEGÉNY *(Tettetett sajnálkozással)* Azt nem lehet,
tiltja pecsétes rendelet! *(mutatja)*
Nem hozhatunk adót hozzád, –
hisz nem lelünk füttyös csókát.

MÁTYÁS *(Hirtelen felfortyan, – majd elismeréssel)*
Hű, a kutyafékom-adta!
Esze, akár a beretva!
Aki bölcs, csak egyet tehet:
elismerően hajt fejet
a furfang és tudás előtt.
Mert ész, – s nem fütty ültette őt
bíró-székbe! – Nem lesz gondja
többé Solymárnak adóra!

MIND Éljen Mátyás!

MESÉLŐ S a tanulság?

MÁTYÁS Az nincs.

MIND *(A nézőkhöz)* Mondják meg: manapság
hol lehetne ilyet tenni:
bírósgot, rangot, címet
lehet-e ma füttyért venni??? *(Mindenki füttyül)*

Fodor Mihály Pest Megyei Színjátszó Tábor, 2010

Szivák-Tóth Viktor

A Pest Megyei Közművelődési Intézet az idén már tizennyolcadik alkalommal szervezte meg színjátszó táborát, a hagyományokhoz híven, Zamárdiban. Az intézet felkérésének most is nagy örömmel tett eleget az összeszokott szakmai gárda, ugyanakkor az első pillanattól kezdve világos volt számunkra, hogy az ideai rendhagyó tábor lesz. Ez az első alkalom, hogy Fodor Mihály nem vehetett részt a közös munkában. Tiszteletére, emlékének megőrzésére a Pest Megyei Közművelődési Intézet úgy döntött, hogy a tábor felveszi egyik alapítójának nevét, és az idei évtől a Fodor Mihály Pest Megyei Színjátszó Tábor nevet viseli. Mint már évek óta, most is több mint 120 színjátszó gyerek szakmai és szabadidős programjának megszervezésével bízott meg bennünket a PMKI. Az alapelvek, amelyek miatt a tábor eddig sikeresen működött, valamint a tábor szervezői és művészeti vezetői által közösen kitűzött célok továbbra is változatlanok maradtak. Minden csoportvezető az általa hozott színjátszóit „vegyíti” a máshonnan érkezőkkel, egyes csapatokat alakítunk, korosztályok szerint. Közös érdekünk, hogy a gyerekek minél jobban érezzék magukat, közben mindenkinek lehetősége legyen a fejlődésre. A PMKI gondoskodásából a tábor minden csoportnak biztosít zeneszerzőt, énektanárt, mozgástanárt, és ha kell, a rendezők egymásnak írnak dalo-

kat, dalszövegeket. Ha nem is professzionális módon, de megoldható volt a fény- és hangtechnikai, sőt idén a multimédiás igények kielégítése is. A játszó az otthon megszokottól eltérő rendezői stílusokat próbálhatnak ki, ráadásul új kapcsolatokat építhetnek hasonló érdeklődésű társaikkal. Ennek eredményei eddig visszaigazolódtak: jó néhányan – a tábor nagyobbik hányada – évről-évre visszatérnek, úgy érzik, van még mit tanulniuk. A másik eredmény, hogy a tábor lakói egyre jobban ismerik egymást, hisz az adott korosztályban az évek során szinte már mindenkivel lehetőségük volt játszani. Az utóbbi években ezzel együtt szükségét éreztük a próbákön kívüli programok hatékonyabb megszervezésének. Ezt a táborból már kinőtt régi játszó – jelenleg asszisztensek vagy már rendezők –, a fiatalabb felnőtt generáció, az úgy nevezett „vének” kapták feladatuk. Mindezt azzal a céllal, hogy a tábor közösségi életét csoportokon és generációkon átívelően is megszervezzük.

Miután mint fiatal rendező, mindkét tevékenységből kiveszem a részem, azt hiszem a rendezők, asszisztensek és a szabadidő-szervezők nevében is bátran kijelenthetem, hogy a Pest Megyei Közművelődési Intézet magas színvonalú és mindenre kiterjedő tevékenysége nélkül, amely biztosítja valamennyiünk számára az elmélyült szakmai munka feltételeit, ezt az egyhetes megerőltető munkát nem tudnánk végigcsinálni. Ez teszi lehetővé számunkra, hogy a tábor ideje alatt már kizárólag a színjátszókra tudjunk koncentrálni – a külvilág teljes kizárása nélkül biztosan nem teremtené meg az az atmoszféra, amiben egy hét alatt képesek lehetünk egy-egy előadás elkészítésére. Külön köszönet a fentiekért Makra Borbálának, a PMKI igazgatójának és Gaál Annának, a szakterület intézményi gazdájának.

Rendhagyó volt a tábor a tekintetben is, hogy az idén már kilenc csoportban dolgoztunk a megszokott nyolc helyett. Újdonság volt továbbá a mozgásszínház és a film megjelenése a bemutatók sorában. Javultak a tábor technikai feltételei is. Az intézet ezen a nyáron egy fedett nézőterű színpadot is a rendelkezésünkre bocsátott, így programjaink nem voltak kiszolgáltatva az időjárásnak. A heti program szintén átalakult: első estére tettük a tábor névadó ünnepségét. A PMKI részéről Gaál Anna felolvasta a tábor névfelvételéről készített hivatalos okiratot, amelyet minden táborlakó aláírásával hitelesített. Ez alkalomból bemutattuk Fodor Mihály darabját, a Vicinálíst, amelyet a tábor életében kétszer is megrendezett, és amellyel a Weöres Sándor Országos Gyermekszínjátszó Találkozón is sikeresen szerepelt. A mostani előadás különlegessége volt, hogy mindkét korábbi rendezés szereplőgárdája együtt játszott ezen az estén. Az előadást megemlékezés és közös éneklés követte. A felcsendülő dalok szerzője ugyancsak Fodor Mihály volt.

A hét folyamán további két előadás került még bemutatásra: a Majorfalvi Bálint – Boda Tibor páros által létrehozott Esti próba 7. és a bagi Fapihe 8. osztályosainak előadása, a Mesteremberek. Ezen kívül volt közös improvizációs este, amelyen kicsik-nagyok együtt gyakorolhatták a rögtönzés tudományát a népszerű Beugró című tévéműsor játékaival játszva. A budapesti Vörösmarty Mihály Gimnáziumból érkezett diákok által szervezett táncházban a gyerekek megismerkedhettek a gyimesi táncok alaplépéseivel. Mindnyájunk öröme az időjárás lehetővé tette, hogy az egyik este táborfüzet gyűjtünk, ahol az elmúlt tizen-nyolc év tábori dalait tanulták és énekeltek a gyerekek. Kiemelkedett a programok közül a Ki mit tud?, amit az önként jelentkezők műsorszámáiból állítottunk össze. Itt valóban egymást szórakoztatták a táborlakók, mindezt magas színvonalon, és gyakran olyan képességeiket is megmutatva, amelyeket máskor nem láthattunk tőlük. Idén ráadásul a szokottnál többen szerepeltek saját szerzésű dalokkal, szövegekkel. Hogy mi teszi eufórikussá a hangulatot, nem tudom biztosan; a program nagyon sűrűnek tűnik, a játszó a napi kétszer három órás próbán kívül aktív az esti programokon is, együtt vannak a szünetekben a Balaton-parton vagy a tábor területén egyre inkább „elszaporodó” gitárok és egyéb hangszerek köré gyűlve. Látszik rajtuk a fáradtság is persze, de az biztos, hogy hatványozott energiaszinttel és munkakedvvel vetik bele magukat mindenbe.

Az egész hét nyilvánvalóan az utolsó, a bemutatók napjára van felfűzve, ez tölti meg feszültséggel az egész heti próbafolyamatot, és itt akarja megmutatni mindenki a másoknak, mit tanult, miben fejlődött, mi mindennel lett gazdagabb ez idő alatt. Erről a napról ezért érdemes hosszabban is beszélni.

A bemutatók sorozata délután kettőkor indult meg. Az előadásokat ismertető plakátból már mindenki tudhatta, hosszú program vár rák: nyolc előadás és egy film került bemutatásra. A rendkívül sűrű program ellenére a közönség fáradhatatlannak bizonyult és mindvégig együtt élt az előadásokkal. Ez köszönhető volt persze a játszóknak is, hisz az előadások színvonalával szemben senkinek sem lehetett kifogása, de ennél talán fontosabb az, hogy a hozzátartozókból és a táborozókból álló közönség most is bátorítónan hatott a szereplőkre, és noha nagyon különböző stílusú előadásokat, különböző korosztályú játszókat láthattak a színpadon, a táborlakók nyitott és érzékeny nézőközönséget alkottak. Az első előadást a legkisebektől, a 6-10 éves korosztálytól láthattuk. Ők Kovács Éva és asszisztense, Bereczkiné Szendrey Éva vezetésével *A pók* címmel készítették egy verses összeállítást. A csoportot budapesti, főtí, ráckevei, szigetújfalu és váci gyerekek alkották. Azt már megszokhattuk ettől a korosztálytól – ne feledjük, már

közöttük is van a táborba több éve visszatérő játészó –, hogy hihetetlen élénkséggel és igazi játékkedvvel mozognak a színpadon. Az már Kovács Éva érdeme, hogy ez az energia akkor is mindvégig érezhető maradt, miközben a képekre, mozgásokra épülő előadás során a gyerekeknek óriási figyelemre és önfegyelmre volt szükségük – kétségtelen, itt a közös alkotással szembeni alázatát a játék öröme támasztotta alá.

Kovács Éva ebben az évben is nagy hangsúlyt helyezett az eszközhasználatra. Központi tárgyai idén a leplek és a pók megjelenítésére szolgáló háló voltak. A drapériák a legváltozatosabb formában tűntek elő: jól működtek térszervezőként, a képek megformálásakor, olykor pedig a játészók a színen alakították át őket bábokká, különböző rovarokká.

13. kép: A pók. Rendezte Kovács Éva. Illés Csaba felvétele

Az előadás gazdag eszköztárat sorakoztatott fel: színjáték, bábozás, tánc-koreográfia, ének és élő zene. Utóbbi kettő Angyal-földi Zsuzsa zeneszerző munkáját dicséri, de akadt zenész a játészók között is Pap Máté személyében. A minden korosztállyal dolgozó tábori mozgástanárunk, Kettler Szandra koreográfiái pedig jól simultak az előadás többi részéhez. A bemutató sikerét az azt követő taps abszolút igazolta. Számmra meghatározó élmény volt, hogy a játészók hitelesen közvetítették a nagy érzelmi skálát bejáró versek hangulatát, képesek voltak erőteljes váltásokra is, így a szerkezet is tisztán kirajzolódhatott – és azt hiszem, vagyunk jó néhányan, akik fejébe jó ideig felejtethetetlenül beégett a hálójával áldozatára leselkedő pók képe.

Az előadást rögtön követte – a játészóknak ilyenkor gyakran tíz perc alatt kell a teret berendezniük és az előadásra rákészülniük

– a következő: a kicsit nagyobbak, a 10-12 évesek Kovács Anna és Ordasi Gábor vezetésével dolgoztak. Ők alkották a legnépesebb csoportot, a tizenhét gyerek Bagról, Galgamácsáról, Inárcsról, Fótról, Ráckevéről és Tökölről érkezett, a csoportvezetőknek így komoly csapatépítő tevékenységre is szükségük volt. Mindemelllett ez a korosztály a színészvezetésben is kihívásokat jelent, a vezetők jól érezték, hogy itt az ideje a karakterformálás alapjainak elsajátítására. Ennek érdekében a munka során nagyban támaszkodtak a gyerekek saját improvizációira is, az előadás alapanyagául pedig egy Nógrádi Gábor-regényt választottak, innen a darab címe is: *Gyerekrablás a Palánk utcában*. A témaválasztást indokolta egyrészt a gyerekek problémára való fogékonysága – a történet az elvált szülők gyerekének helyzetét, a felnőtt és a kortárs közeg fontossága közötti ingadozást dolgozta fel –, másrészt, hogy a krimi-műfaj megfelelő távolítást és biztonságot jelenthetett a játészók számára. Az előadás így nem csak egy fordulatokban gazdag, komikus helyzetekkel tarkított történetet mesélt el sikeresen, közben érezhető volt: a játészók magukról is mesélnek, az idősebb nézők ezen túl pedig érezhettek némi keserűes iróniát is, ami a felnőttek világával szembeni kritikát hangsúlyozta ki. A Bud Spencer – Terence Hill filmekben sokszor hallott zenére bevonuló kamionsofőr apuka és kollégája mindenesetre egy ismerős érzést idézett fel bennem, az ideális apukának az én képzeletemben is így kellett (így kellett volna) megérkeznie. A problémák feloldása persze nem maradt el, a finálé – Váczi Virág Majsai László szövegére írt dalával – már a felhőtlen örömet közvetítette.

Pihenni azonban most sem volt időnk, a helyszín továbbra is a tábori, sátorral fedett színpad, így aztán gyors átrendezés után jöhetett a következő előadás. Elképesztő iramú és energiájú előadást kaptunk. Kovácsné Lapu Mária és Fodor Éva asszisztensükkel, Kovács Gézával Arany János *Toldiját* vitték színre,

támaszkodva Várhidi Attila forgatókönyvére is. A csoportot 13-15 éves bagi, inárcsi és pilisborosjenői gyerekek adták. Miután két, Fodor Évával vezetett hazai – egy bagi és egy inárcsi – csoportunk tagjai is itt játszhattak, már a hét folyamán megbizonyosodhattam róla, a közösségépítés remekül működött, a gyerekek hihetetlenül egymásra találtak, egymás előtt bátran, megnyílván játszottak már a próbák során is. Ez a felszabadultság az előadás egészére jellemző volt. Az összhang érezhető volt Illés Csaba zenéi és Kettler Szandra koreográfiái között is, ami a gyerekek játékával együtt még egy egyszerű burleszk jelenetből is sajátos színpadi világot varázsolt – ráadásul a rendezők nagyon jó érzékkel adagolták ezeket a betéteket. Ugyancsak jó arányban szerepeltek a közösségi játékokra épülő és a személyes megszólalást igénylő jelenetek.

A legfontosabb számomra mégis az, hogy sikerült a gyerekekkel olyan stílust, formavilágot találniuk a rendezőknek, ami az előadás humorának is rendkívül jó táptalajt adott, és eközben a Toldi súlyát sem vette el, sőt az epikus műnek valódi drámaiságot adott. Sok igazán szép alakítást is láthattunk a játszóktól: a királyt, Györgyöt és Toldit játszó fiúk, az anyát és az özvegyet alakító lányok játéka külön is kiemelhető.

Hosszabb szünet után, új helyszínen, a Zamárdi Művelődési Házban folytatódhatott a program, immár a középiskolás korosztály volt soron. A csoportot budapesti, inárcsi és tököli diákok adták. Az előadók jó előre „felcsigázták” már a nézőket, a hét során ugyanis leginkább az ő dalaiktól zengtek a tábori esték. A kíváncsiságot csak tetézte a plakáton szereplő bemutatkozó szöveg: „*Lőtávolban Budapest* / Kis magyar apokalipszis sok zenével, angyalokkal / Tettetársak: Maczák Ibolya, Majorfalvi Bálint / Maffiafőnök: Pap Gábor / Külön köszönet: Majsai László, Kettler Szandra, Illés Csaba, Illés Árpád”. Persze azt is tudta mindenki, hogy a két évvel korábban bemutatott *Angyalföld felett az ég* folytatását látjuk majd. A korábbi előadás Wim Wenders *Berlin fölött az ég* című filmjét vette alapul, az ideit a *Távol és mégis közel* (szintén Wenders filmje) inspirálta. A színpadon azonban most sem a filmet láttuk viszont, Pap Gábor újra teljesen önálló szöveget írt az előadáshoz.

14. kép: *Lőtávolban Budapest*. Rendezte Pap Gábor. Illés Árpád felvétele

Ahogy két évvel korábban, a tér most is tartogatott meglepetéseket a számunkra. A termet hosszában osztották ketté nézőtérre és egy három helyszínt magába foglaló széles színpadra. Később még ez a nem kis tér is kitágult, bevonva egyrészt a falakon túli, a nyitott ablakokon, ajtón át láthatóvá tett udvarrészt, másrészt az élőkamerás közvetítéssel játékba hozva a nézőteret magát is. Mindez természetesen nem funkció nélkül történt, az angyalok ugyanis a második részre mintha elvesztették volna a „magaslati pontot”, ahonnan korábban mindent beláthattak, így aztán a hol is vagyunk, a valóságban, egy sorozatban vagy

épp színházban, mindennek eldönthetlensége sokkal hangsúlyosabbá vált. Nem véletlen, hogy így az előadás a krimi műfajára játszott rá, ami oldottabbá, a korábbihoz képest jóval humorosabbá tette az előadást, másrészt nem feledtette azt sem, hogy végül is magunk után kutatunk. A színházi vízió, az erős atmoszféra, Pap Gábor lírai szövege és dalai újra működtek, jól megfértek egymással itt angyal és gengszter, opera és szappanopera, multimédia és ütőgardon.

Most rajtunk volt a sor. Nem voltunk könnyű helyzetben saját produkciónkkal, hiszen nekünk és a nézőknek sem jutott túl sok idő az előző előadás hatását feldolgozni, a miénk pedig teljesen más hangulatot kívánt megütni, mindezt ráadásul egy hagyományos térben (az idősebb korosztály között – szintén középiskolásokkal dolgoztunk: bagi, budapesti, főti és inárcsi diákokkal – mi voltunk az egyetlen ilyen csoport). Növelte az izgalmunkat az is, hogy nem tartottunk nyilvános főpróbát, főszereplőnk az előadás előtti napot még lázasan az ágyában töltötte, tudtuk azonban, hogy poénra járatott szöveggel dolgozunk, így az előadás ritmusa majd a nézők előtt fog kialakulni. Ami biztató volt, hogy a csoport szeretett az anyaggal dolgozni. Idén Tasnádi István *Magyar zombiját* alakítottuk át, alkalmaztuk magunkra. A csapat a tavalyihoz nagyon hasonló volt, az új tagok is könnyen megtalálták a helyüket, idén is kialakult a nyitott, befogadó közösségi hangulat. Asszisztensem, Bálint Petrával is jól működöttük a már kialakult közös nyelvünket (volt olyan, hogy azzal az instrukcióval küldtem el külön próbára, hogy „legyen szép” a jelenet – és megcsinálták). Kettler Szandra rögtön ráértzett a stílusra, nem csak termékenyen dolgozott a csapattal, élvezetessé is tette a munkát – a lányok gyakran még próbák után is gyakorolták a koreográfiát, folyamatos nevetés közben, Fodor Katus zenéi pedig már a próbákon is feldobták a hangulatot. A játszóim érezték a poénokat, és ahol kellett, ott nagyon szépen mélyítették a karaktereket. Jó élményekkel töltődünk fel a hét során, a bizonytalanságokat azonban csak az előadás oszlatta el: a színpadról azzal a jó érzéssel jöhettünk le, hogy ezek az emberek szeretnek minket.

Újból szünet következett – a soron következő előadás a táborban, a mosdók körül és főleg az előttük lévő dombon játszódott. A darab szintén Tasnádi, ezúttal a *Közellenség*. Kovács Zoltán és asszisztense, Gál Zsófia remek rendezői ötletekkel kápráztattak el minket. A tér valóban izgalmas, jól működött, a kellékek – a legkülönbözőbb műanyag játékok – jól érzékeltették a kispolgári illemtudásból brutalitásba átcsapni képes éretlenséget. A csoportvezetők odafigyeltek, hogy mindenki kihívásokkal teli feladatot kapjon, s ez nem lehetett könnyű, hiszen – bagi, budapesti, inárcsi – felnőtt színjátszókról volt szó. És valóban felnőtt színészi munkát láttunk. Végig érezhető azonban, hogy ezeket a felnőtt játszókat azért nézik olyan nagy kedvvel a tábor fiatalabbjai, mert ugyanaz a munka köti össze őket: itt mindenki ugyanolyan kockázatot vállal, a kihívásokat senki sem akarja elhárítani, a felnőttek ugyanúgy fejlődni jönnek ide, mint a diákok vagy a gyerekek – játékaikból jól látható: érdemes ide évről-évre visszatérni.

Illés Csaba és Illés Árpád zenéi, valamint Kettler Szandra koreográfiái között (bár ez esetben is az eddigiektől merőben különböző stílust kellett megragadniuk) megint teljes volt az összhang. Az előadás pedig – noha sokszor már a nevetéstől is könnyeztünk – valóban megrendítő. A társadalmi parabola – ami nyilvánvalóan nemcsak hozzánk, hanem rólunk is szól – minden lehetséges kiutat lezár: nekünk kell megváltoznunk, máskülönben nincs menekvés.

Újra másik helyszín, ezúttal azt a furcsa, félkész mászókára emlékeztető nagy vasszerkezetet kellett felkeresnünk, amivel már korábban is kacérkodtak a rendezők – Kis Tibor például használta már díszletként –, de a tizennyolc év alatt még nem sikerült megfejtenuk, hogy milyen szándékkal is állították elő valaha. Annyi biztos, hogy igazi rendeltetését csak most, Mezey Gábor, asszisztense, Bálint Anett és csapata fedezte fel. Mezey Gábor (Mező) érdeme azonban nem merül ki ennyiben. Nehéz feladatra vállalkozott, csapata – 14-15 éves kortól 25-27 éves korig dolgoztak vele bagi, budapesti, inárcsi, péceli, szigethalmi, tököli játszóik – jó részük ugyanis először szerepelt mozgásszínházi előadásban. A hét első fele így tréninggel telt, a munka pedig szinte kizárólag improvizációkból indult ki, az előadás vázát előbb a természet és ember viszonya adta volna, a játék azonban másfelé kanyarodott, szóba került az SMS-ek, az MSN által közvetített személyes emlékek beemelése a darabba, sőt az *Utazás a koponyám körül* is mint lehetséges téma. Mező alapelve azonban az volt, hogy előbb a test üzenetét fogadják be, majd ebből kiindulva, az indokolatlan mozgásoktól a test valódi kifejezőerejét megtalálva állítsanak elő előadást. A tréning nem csak mozgásból állt, a csapat a próbák utáni időben is sokszor Mező köré gyűlt, gyakran késő estig tartó beszélgetések közepette ismerkedtek meg a mozgásszínház koncepciójával, és találták ki saját darabjukat, aminek végül a *Meghalt a király, ébred a király* címet adták. Az előadást látva nem maradt kétség, a játszók valóban új nyelvet tanultak meg, olyan kifejezőeszközhöz jutottak, amit eddig még nem fedeztek fel maguknak.

Új, mégis megszokott helyszín következett. Kis Tibor és Majsai László már évek óta a tábortűz körüli térre találják ki előadásukat, de a helyszín még most is tartogatott számukra – és számunkra is – új lehetőségeket. *Senki fiának balladája* címmel készítették összeállítást Boccaccio, Villon műveiből, valamint a Parasztdékameronból és a Szamártestamentumból, elhangzott egy vers Fodor Mihálytól is. A mozgás itt is Kettler Szandra munkája volt, a zenét Angyalföldi Zsuzsa és Váczi Virág szerezte, asszisztensük Matula Tünde volt.

A rendezők – hozzám hasonlóan – már a második táborukat töltik a szinte változatlan fölállású csapattal: bagi, budapesti, inárcsi, pilisborosjenői, tököli diákokról van szó, akik már tavaly összerázódtak, és idén ez a közösség még erősebb lett. A rendezőpárosnál már évek óta játszanak saját, otthoni színjátszóim, s mindig azt tapasztalom, hogy a tábor után felszabadultabban kapom vissza őket. Nem volt ez másként idén sem. A szereplők harsány, kitett játékkal keltik életre a humorba mártott, mégis sokszor megbotránkoztató jelenetek sorát egy elfeledettnek hitt erkölcsi világról tudósítva. A rendezők képi gondolkodása most is sokkoló volt, kiemelendő az érintésre szitkozódó ruhaszáritó kötelek ötlete, ami hüen tükrözte a szereplők – egy házaspár – viszonyát, amiben nemcsak a káromkodásra szűkült kommunikációjuk, hanem állandó vitáik zenei szerkezete is kifejeződött. A telitalálat azonban – valószínűleg sokak számára – a boszorkányégetés megjelenítése volt. A tábortűz helyén ugyanis nemcsak a boszorkányt jelző bábu égett el, hanem a báb vázát adó – ez esetben inkább az inkvizíciót megtestesítő – kereszt is. Mindezt hatásosan fűzték egybe a Villont játszó fiú mindig erős és személyes jelenlétű, visszatérő monológjai.

Az utolsó produkcióra már a vacsora után került sor. Váczi Virág és asszisztense, Gyalog Éva *A hét főbűnről* forgatott filmet. Eddigre már megállapíthattuk, hogy idén nem ez az első produkció, ami a bűn, a krimi, és nem utolsósorban a médiakritika körül forog. Utóbbiról azonban minden bizonnyal Virág beszélt a leghitelesebben. Minden adva volt a remek fináléhoz.

A csapat budapesti, inárcsi, ráckevei diákokból állt – filmben még biztosan nem játszottak. Virágnak még kevesebb ideje jutott a próbákra, az utolsó napot játszóim már pihenéssel tölthették, míg ő hajnalig csak vágta az összegyűlt több mint ötórányi anyagot. A cél azonban mindvégig az volt, hogy a bemutató itt, a táborban legyen.

Így aztán a kialvatlan Virágon kívül mindenki, játékosok – akik akkor még szintúgy nem látták saját filmjüket – és nézők egyaránt, stressz-mentesen, jóllakottan foglalhatta el a helyét a nézőtéren. A finálé pedig nem maradt el. A tábor és a művelődési ház legkülönbözőbb tereit barangolhattuk be a film során még egyszer, teljesen más megvilágításban, „valódi” sztárok, „valódi” leleplezések sorát láthattuk, a méltóságukat veszített főhősök „valódi” bukásának lehettünk tanúi. Mindezt végigkísérte a Virágtól korábban, a Tábori híradók epizódjaiból már jól ismert könnyed és stílusos humor, ami nála egyben mindig kritika is. A szereplők jól ráéreztek a film és a színpad különbségeire, a jól ismert játékosok is teljesen új színeket hoztak, új arcukat mutatták.

Ezek után már csak a tábortűz és a kötetlen beszélgetés, együttlét volt terítéken, az egész heti és az előadásokról szerzett benyomások, élmények megosztása egymással. A magam részéről azt mondhatom – noha, ha jól számolom, én csupán tizenhárom éve vagyok táborlakó –, emlékeim szerint az idei tábor még a megszokott magas színvonalból is kiemelkedik. Külön öröm számomra, hogy mindezt sikerült úgy elérnünk, hogy a játékosokat korábban időnként megkörményező versenyszellem teljesen kiveszett a közösségből. Úgy érzem sikerült egy egymás elfogadásán alapuló, generációkon átívelő közösséggé formálni a tábor egész népességét. Remélem, hogy ebben a „vének” utóbbi években bevezetett programszervező, közösségépítő tevékenységének is szerepe volt. Mindenesetre az utolsó estén, de azóta sem találkoztam olyan gyerekekkel, diákkal, aki rossz élményekkel távozott volna, sőt biztos vagyok benne, hogy – amint az nálunk, otthon is rendre történni szokott, úgy másutt is – a színjátszók között még legalább két hétig a táboron kívül másról nem is igen esett szó. Biztosra vehető az is, hogy sokan már tábor után megkezdtek a visszaszámlálást: hány nap van még a következőig?

Addig azonban még egy alkalommal találkozunk. Október 1-2-án Inárcson, a Tolnay Lajos Általános Iskola aulájában rendezi meg a Pest Megyei Közművelődési Intézet – a KB35 Inárcs színjátszóinak segítségével - a II. Pest Megyei Színjátszó Találkozót, ahol más színjátszó produkciók mellett újból bemutásra kerülnek a tábori darabok. A színjátszó találkozó lehetőséget ad azoknak a szülőknek, barátoknak, és miután a rendezvény nyitott, így bármilyen érdeklődőnek, hogy újból, vagy ha a nyáron nem tudtak Zamárdiba leutazni, akkor most először megtekinthessék a tábori termést. A találkozót az idén két naposra tervezzük. Meghívunk olyan Pest megyei előadásokat is, amelyek nem a táborban készültek. Nem titkolt szándéka ezzel a szervezőknek, hogy a tábori produkciók másodbemutatója mellett Pest megye színjátszóit megismerjék egymás év közbeni munkáját, legsikeresebb előadásait.

A rendezvényre természetesen most is minden érdeklődőt szeretettel várunk.